

Φρικαντέλα, η μάγισσα που μισούσε τα κάλαντα

Ήταν κάποτε μια μάγισσα που τη λέγανε Φρικαντέλα Ζαρζουέλα Σαλμονέλα Στρυφνίνη. Η Φρικαντέλα ήταν κακιά. Τόσο κακιά, που μισούσε αφάνταστα όλα τα καλά. Ακόμα και τις λέξεις που είχανε τις συλλαβές «καλά», κι αυτές τις μισούσε. Για να σας δώσω να καταλάβετε, η μάγισσα Φρικαντέλα δεν έτρωγε ποτέ καλαμαράκια. Έτρωγε μόνο κακαμαράκια. Και στο σπίτι της δεν είχε ούτε καλάθια ούτε μπουκαλάκια. Είχε μόνο κακάθια και μπουκακάκια. Και δεν πήγαινε ποτέ εκδρομή στα Καλάβρυτα. Πήγαινε κάθε χρόνο στα Κακάβρυτα. Και δε χόρευε ποτέ καλαματιανό. Χόρευε μόνο κακαματιανό. Και, βέβαια, δεν της αρέσανε καθόλου τα παραμύθια με καλό τέλος. Έκλεβε από τα παιδιά τα βιβλία με καλό τέλος, έκοβε την τελευταία σελίδα και στη θέση της έβαζε ένα κακό τέλος...

Αλλά πιο πολύ απ' όλα η μάγισσα Φρικαντέλα μισούσε τα κάλαντα. Δεν ήθελε να ακούει καθόλου κάλαντα. Ήθελε να ακούει μόνο κάκαντα.

Μια μέρα, λοιπόν, παραμονή Πρωτοχρονιάς ήταν, η Φρικαντέλα ζύμωνε κουλουράκια με μαγική μαγιά που όποιος τα έτρωγε μεταμορφωνόταν σε σαπουνόφουσκα, όταν άκουσε χαρούμενες φωνές. Ήταν τα παιδιά της γειτονιάς που χτυπούσαν τα τριγωνάκια τους και τραγουδούσαν τα κάλαντα. «Αρχιμηνιά κι Αρχικρονιά, ψιλή μου δεντρολιβανιά...» Η μάγισσα βγήκε στο μπαλκόνι της και έμπηξε τις φωνές: «Σκασμός, σκουπιδόπαιδα! Αν δε σταματήσετε να λέτε τα κάλαντα, θα το μετανιώσετε πικρά!». Ήταν τώρα έξω φρενών. «Τι να κάνω άραγε για να τα τιμωρήσω;» σκεφτόταν. «Το βρήκα! Θα τα μεταμορφώσω τώρα αμέσως σε Βατραχάκια!» Κούνησε πέρα δώθε το μαγικό της ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε βρεγμένα Βατραχάκια. Αλλά αυτά συνέχισαν να κοάζουν με κέφι τα κάλαντα. Πεισμάτωσε και τα μεταμόρφωσε σε γατούλες, αλλά αυτά συνέχισαν να νιαουρίζουν χαδιάρικα τα κάλαντα. Θυμωμένη, με το μαγικό της ραβδί συνέχισε και τα έκανε κατσικάκια, παπάκια, αγελαδίτσες, γαϊδουράκια, αλλά αυτά συνέχισαν με πείσμα να τραγουδούν μελωδικά τα κάλαντα.

Απογοητευμένη καθώς ήταν, αποφάσισε να τα ξανακάνει παιδιά, αλλά να κλέψει τις φωνές τους. «Να δούμε μετά πώς θα τραγουδάνε τα κάλαντα χωρίς φωνές» σκέφτηκε. Το 'πε και το 'κανε. Κούνησε κυματιστά το μαγικό ραβδί της και τους έκλεψε τις φωνές και τις φυλάκισε μέσα σε μαγικά μπαλόνια. Σε ροζ μπαλόνια τις φωνές των κοριτσιών και σε γαλάζια των αγοριών. Έτσι, λοιπόν, τα παιδιά έμειναν άφωνα. Ούτε να τραγουδήσουν μπορούσαν ούτε να μιλήσουν ούτε να γελάσουν ούτε να παραπονεθούν. Μόνο να ψιθυρίσουν, κι αυτό τόσο σιγανά, που μόλις ακουγόntonτουσαν.

Όταν βράδιασε, τα παιδιά πήγαν στο πέτρινο κάστρο της μάγισσας για να βρουνε τις κλεμμένες φωνές τους. Με δυσκολία κατόρθωσαν να μπουν στο στοιχειωμένο κάστρο. Εκεί είδαν τη μάγισσα να

κοιμάται ροχαλίζοντας. Παρ' όλο που η μάγισσα κοιμόταν του καλού καιρού, κρατούσε σφιχτά στο χέρι της τα μπαλόνια με τις φωνές των παιδιών. Στο κομοδίνο της βρισκόταν το μαγικό ραβδί της. Τα παιδιά κλέβουν το ραβδί και με τα αγκάθια του σκαντζόχοιρου σπάνε τα μπαλόνια. Από την πολλή φασαρία η Φρικαντέλα ξυπνάει και βλέπει μπροστά της τα παιδιά. Αρχίζει να τσιρίζει κι αυτά της λένε ότι θέλουν να της πουν τα κάλαντα. Ψάχνει να βρει το ραβδί της για να τα μεταμορφώσει, αλλά πουθενά. Το βλέπει στα χέρια των παιδιών κι αυτά της υπόσχονται ότι θα της το δώσουν εάν κάτσει φρόνιμα και ακούσει με κατάνυξη τα κάλαντα όπως τα λένε στην Πελοπόννησο, στην Κρήτη, στην Κύπρο, στην Κέρκυρα, στη Θεσσαλία, στη Μακεδονία και στη Μυτιλήνη.

Έτσι, τα παιδιά τραγουδούσαν όλο το βράδυ στη μάγισσα τα κάλαντα. Κάλαντα μικρά και κάλαντα μεγάλα, κάλαντα από μέρη μακρινά και από μέρη κοντινά, κάλαντα σημερινά και αλλοτινά. Όταν τελείωσαν και τα τελευταία, ξημέρωνε πια. Τα παιδιά έδωσαν στη μάγισσα το μαγικό ραβδί της. «Όχι» είπε «δεν το θέλω, καθόλου δεν το θέλω!» «Δε θέλεις το ραβδί σου; Τι θέλεις τότε;» ρώτησαν απορημένα. «Να ερχόσαστε κάθε Χριστούγεννα και κάθε Πρωτοχρονιά να μου λέτε τα κάλαντα. Τώρα που αναγκάστηκα να τα ακούσω, κατάλαβα πόσο όμορφα είναι». Από τότε η μάγισσα άλλαξε και άρχισαν να της αρέσουν όχι μόνο τα κάλαντα αλλά και όλα τα καλά πράγματα.

Ευγένιος Τριβιζάς, *Φρικαντέλα, η μάγισσα που μισούσε τα κάλαντα*, εκδ. Καλέντης, Αθήνα, 2003 (διασκευή)

Τα παιδιά του παραμυθιού, μετά από πολλές δυσκολίες, κατάφεραν, αφού είπαν τα κάλαντα στη Φρικαντέλα, να την ημερέψουν. Γιατί; Τι επίδραση είχαν τα κάλαντα στην ψυχή της Φρικαντέλας;

Όταν γυρίσετε στο σχολείο από τις χριστουγεννιάτικες διακοπές, γράψτε ένα κείμενο απαντώντας στις ερωτήσεις:

- Ποιας περιοχής της πατρίδας μας ήταν τα κάλαντα που είπατε;
- Με ποια παρέα τα είπατε;
- Χρησιμοποιήσατε κι άλλα μουσικά όργανα εκτός από τα τρίγωνά σας;
- Σας πρόσφεραν μόνο χρήματα ή και γλυκίσματα;
- Πώς σκέφτεστε να ξεοδέψετε τα χρήματα που μαζέψατε;
- Πήρατε χαρά λέγοντας τα κάλαντα και γιατί;

Χριστουγεννιάτικα κάλαντα Πελοποννήσου

Χριστούγεννα, Πρωτούγεννα, πρώτη γιορτή του χρόνου,
για βγάτε, διέτε, μάθετε πως ο Χριστός γεννιέται.
Γεννιέται κι ανατρέφεται στο μέλι και στο γάλα.
Το μέλι τρών' οι άρχοντες, το γάλα οι αφεντάδες
και το μελισσοβότανο το λούζονται οι κυράδες.

Κυρά καμαροτράχηλη, κυρά γαϊτανοφρύδα.

Κυρά μου, όταν στολίζεσαι να πας στην εκκλησιά σου,
κάνεις τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι αγκάλη
και τον καθάριο Αυγερινό τον κάνεις δαχτυλίδι.

Εμείς εδώ δεν ήρθαμε να φάμε και να πιούμε,
μόνο σας αγαπούσαμε κι ήρθαμε να σας δούμε.

Δώστε μας τον κόκορα, δώστε μας και την κότα,
δώστε μας και πέντ' έξι αυγά να πάμε σ' άλλη πόρτα.

Εδώ που τραγουδήσαμε πέτρα να μη ραΐσει
και ο νοικοκύρης του σπιτιού πολλούς χρόνους να ζήσει.

Χριστουγεννιάτικα κάλαντα Κέρκυρας

Σήμερα Μάγοι έρχονται στη χώρα του Ηρώδη
και ο Ηρώδης ταραχθείς έγινε θηριώδης.

Κράζει τους Μάγους και ρωτά: «Μάγοι, πού θε να πάτε;».

«Εις Βηθλεέμ το σπήλαιον, την πόλιν την αγίαν
που εκεί γεννάει το Χριστό η Δέσποινα Μαρία».

Αγιοβασιλιάτικα κάλαντα Καππαδοκίας, Μυτιλήνης

Αρχιμηνιά κι αρχιχροινιά κι αρχή του Γεναρίου.

Αρχή που βγήκεν ο Χριστός στη γη να περπατήσει.

Ερουρέμ, έρου τεριρέμ.

Περπάτησε, χαιρέτησε όλα τα ζευγαράκια

κι ο πρώτος ο χαιρετισμός ήταν Άγιος Βασίλης:

«Άγιε Βασίλη μ', δέσποτα, πόσα σπυράκια σπέρνεις;».

«Σπέρνω σιτάρι δώδεκα, κριθάρι δεκαπέντε,

έχω και ρόδι δεκαοχτώ κάτω στο περιβόλι.

Κι εκείνο μού το φάγανε περδίκια και λαγούδια».

Σ' αυτό το σπίτι που 'ρθαμε πέτρα να μη ραγίσει

κι ο νοικοκύρης του σπιτιού χρόνους πολλούς να ζήσει.